

[Inger Gautier Schmit.]

en ung Mand faar i 25 Aars Alderen, kan berettigede til for det offentlige at afgive Erklæringer, som meget ofte faar overordentlig vidtrækkende Betydning. Det er store Muligheder, en Læge har for at skaffe sig Klientel ad den Vej. En meget stor Magt er lagt i Lægens Hænder her i Landet. Han kan aabne for de forskelligartede sociale Ydelser, han kan lukke Fængsler op for Mennesker, og han kan lukke Mennesker ind i Sindssygehospitalet for Livstid o. s. v. o. s. v.

Kunde man ikke tænke sig ved denne meget udstrakte Brug af Lægeerklæringer i de mangfoldige Tilfælde, som griber dybt ind i Menneskers hele Tilværelse, at komme ind paa, at der maatte gaa en vis Tid, før en Læge var berettiget til at afgive saadanne vigtige Erklæringer, at der skulde være et vist Aaremaal, i hvilket en Læge havde praktiseret, i hvilken han havde indvundet en vis Erfaring, inden han havde denne betroede Adgang til at afgive Erklæring? Kunde man ikke tænke sig en Ordning i Lighed med den, der gælder for Sagførere, der i nogle Aar maa praktisere som Sagførere, inden de kan procedere for Landsretten, saaledes at man ogsaa fastsatte et vist Antal Aar, i hvilket en Læge skulde have praktiseret, inden han var berettiget til at afgive Erklæringer med vidtgaaende Følger saavel for den enkelte som for Samfundet økonomisk set?

Jeg vil ingeniunde fremme Tanken om Ansættelsen af flere Embedslæger, men jeg tror udmærket godt, at man kunde finde en Ordning under den Form, jeg her kortelig har skitseret. Jeg henstiller det i hvert Tilfælde til Overvejelse for den højtærede Socialminister.

Om de mange Anke- og Klagebestemmelser, som Lovforslaget indeholder, vil jeg gerne sige nogle faa Ord. Det er selvfølgelig i høj Grad tiltalende, at det enkelte Menneske til det yderste kan faa sin Ret, og det er mange Mennesker, det drejer sig om i dette Lovforslag. Men jeg synes alligevel, Ministeren gaar lovlig vidt med Hensyn til de aabne Arme, som han breder ud til alle de mange utilfredse og misfornøjede nydende Mennesker — ja, det Udtryk „nydende“ Mennesker maa man ikke bruge, men modtagende Mennesker —, som ikke føler sig tilfredse med de af de lokale Autoriteter trufne Bestemmelser, med de Ydelser, de faar.

Selvfølgelig maa en demokratisk Minister staa til Raadighed for en hvilken som helst Borger, der ikke mener, at han har

faaet det, han er berettiget til; men jeg tror, at den Betragtning efterhaanden har bundfældet sig hos den jævne Mand ude i Landet, at en hvilken som helst Afgørelse skal føres frem til den højeste Instans, til Ministeren. Man ser da ogsaa, at forskellige Afgørelser, som er truffet af Underinstanser, Sogneraadformænd, Kommunalbestyrelser og Amtmænd, bestandig kræves videresendt til den højeste Instans, til Ministeren.

Jeg tror, at en fortsat Udvikling i denne Retning vil være højst uheldig, idet det i Befolkningens Bevidsthed vil udvikle en Desavouering af de stedlige Myndigheder, som dog ogsaa maa formodes at være Mennesker med nogen sund Sans, og som med deres særlige Kendskab til de lokale Forhold maa antages at have et sundt og rigtigt Skøn over, hvad der foreligger i de enkelte Tilfælde. Og endelig kan en Minister, selv om han som den nuværende har et Jernhelbred, en alt omfattende Interesse og en Trang til i størst muligt Omfang at gøre Ret og Skel til alle Sider, nu en Gang ikke hverken paatage sig eller overkomme alle disse mange forskellige Detailafgørelser, som saa udmærket godt kan træffes af de lokale Myndigheder.

Jeg synes, denne Ministerens Bestemmelsesret kommer ud i det komiske, naar der i en Paragraf staaer, at hvis man ikke indenfor et Fødehjems Plejeafdeling kan blive enige om, hvorvidt en Kvinde skal forblive paa Fødehemmet i 6 Uger, skal Socialministeren afgøre, om den fødende Kvinde skal forblive paa Fødestiftelsen i 6 Uger. Dette, synes jeg, er et meget talende Eksempel paa noget af det, jeg her ønsker at kritisere.

Jeg tror, at der gennem den Praksis, som allerede nu er i stærk Udvikling, og som der her gives direkte Opmuntring til i Lovparagraffer, vil fremkomme et forøget Antal Henvendelser med Klager og Anker til Ministeren, og jeg er bange for, at Ministeren vil skaffe baade sig og sine Embedsmænd, som jo dog ogsaa er Mennesker, overordentlig store Vanskeligheder, som kunde undgaas, og som jeg vil anbefale at Ministeren prøver at undgaa ved i noget højere Grad at lægge den endelige Afgørelse hen til de stedlige Autoriteter.

Det ærede Medlem Hr. Hans Thyge Jacobsen udtalte, at det vilde være heldigt, hvis vi i denne Sag kunde samles til Arbejdet som til en politisk neutral Opgave, og Ministeren var, tror jeg, i Gaar inde paa det samme.

Nu vil jeg sige, at det jo var over-